

GravHel, 80 km

240929 Bavel

Met:

Avontuurlijke GravHel van Bavel

Naast de jaarlijkse MTB Veldtoertocht organiseert Bavel Fietst Om ook dit jaar weer een van de meest avontuurlijke fietstochten van West-Brabant. Een gravelcrossover waarin veldrijders en gravellaars elkaar tegenkomen op super-uitdagende stroken. Van zand, grind en gravel tot kinderkopjes, klinkers en kasseien. Afstanden voor de GravHel van Bavel zijn 80 en 120 km. Ongeveer 60 tot 70 procent van de route is onverhard, dus dikkere banden zijn geen overbodige luxe tijdens de GravHel van Bavel.

Is er nog een verhaal na de dag van gisteren?

Dat zullen we na dit verslag weer kunnen vaststellen.

Dit keer wat minder vroeg op, 6:30 uur, na een nogal onrustige nacht. Last van arm bij het liggen, vermoedelijk toch wat druk erop gehad gisteren. Koppen van de krant gepolst bij het ontbijt en dan weer gereed voor vertrek naar Breda/Bavel.

Het beloofde een droge dag te worden, dus met de opklimmende zon en bar koude temperaturen voor de tijd van het jaar 5-6 °C was ik mogelijk toch te koud gekleed. Gisteren wat te warm, dus nu aangepast want het zou warmer worden. Gelukkig liep de temperatuur op naar 10-11 °C bij de start.

Door de bar van de molen onze start verifiëren en dan buiten in het zonnetje nog een kop koffie op de stang van de bike. Een praatje met de organisator en belofte aan te geven hoe de route bevallen was bij terugkomst en gaan met die banaan.

Naast het gravelen, waren er ook routes voor MTB en racefiets, dus een drukte van belang, maar al snel bleek dat de gravellaars in de minderheid waren en kon ik rustig zonder gehijg in de rug of aan het achterwiel van anderen mijn eigen route en tempo rijden.

Idylisch en prachtig de vallende zonnestralen door het bladerdak van de nog groene bomen in het bos, de dauwdekens over sloten en heide, waarbij de druppels op de struiken ook hun eigen schakeringen in pracht lieten zien.

Verder niets dan het ratelen van ketting en af en toe het aanlopen van mijn voorrem bij het doorkruisen van plassen. Die waren er genoeg en ook vaak niet te vermijden. Veel natter en modderiger dan gisteren en zeker op de smalle paadjes die in dit parcours opgenomen waren. Ook was er meer reliëf in het terrein door kleine venijnige heuveltjes en de zanderige weggetjes met sporen alsof er onwillekeurig rupsbanden doorheen getrokken waren. Het was een gehobbel van jewelste en dat was te merken aan mijn bovenarmen die het nog lastig hadden met de dag van gisteren. Ook de knieën bleven wat opspelen, waardoor ik het gevoel had niet voldoende kracht te hebben.

Genoeg gezeurd, het was ook een mooie, afwisselende tocht, met een geheel ander karakter dan gisteren. Andersoortige bossen, nu ook kastanje- en dennenbomen en minder eikelen. Ook bijzonder, zie hiernaast, een bebost gedeelte langs een vennetje met dunnen stammen op elkaar gepropt. Wel meer door bewoond gebied, veelal alleenstaande huizen op de meest afgelegen plaatsen. Lastig voor deze bewoners ook om dagelijks de landstraatjes af te moeten rijden lijkt me, al zullen ze bewust deze rust waarderen.

Opvallend waren in een straat in Alphen (??) de 5 hoge bomen, waarvan waaiers van takken al knalrood waren tegen het normale groen blad, fantastisch. Nu zag ik verderop ook wat meer rood struikgewas langs een plas en het besef dat de herfst echt ging toeslaan werd daarmee duidelijker. Overigens was de temperatuur goed opgelopen en was het met een zonnetje zeer aangenaam fietsen.

Loslopende honden en baasjes die fietsers negeerden kwam duidelijk weer meer voor dan gisteren. Ook nu weer wat gitzwarte buffelachtige koeien gezien, maar die stonden keurig in de wei. Naarmate we dichterbij het rustpunt kwamen, werd ook het aantal deelnemers meer, want ook alle andere uitgezette routes kwamen hier samen. Wel een goede verzorging: eierkoeken, stevige repen, sinaasappel partjes, halve banen en van alles heb ik behoorlijk in de zon op een luie stoel zitten smullen.

Time-to-go, de laatste 30-35 km.

Dit was niet het gemakkelijkste gedeelte. Niet alleen het terrein, maar ook mijn gesteldheid op dat moment. De inspanningen van gisteren zaten ook nog in het lijf. Mijn bovenarmen

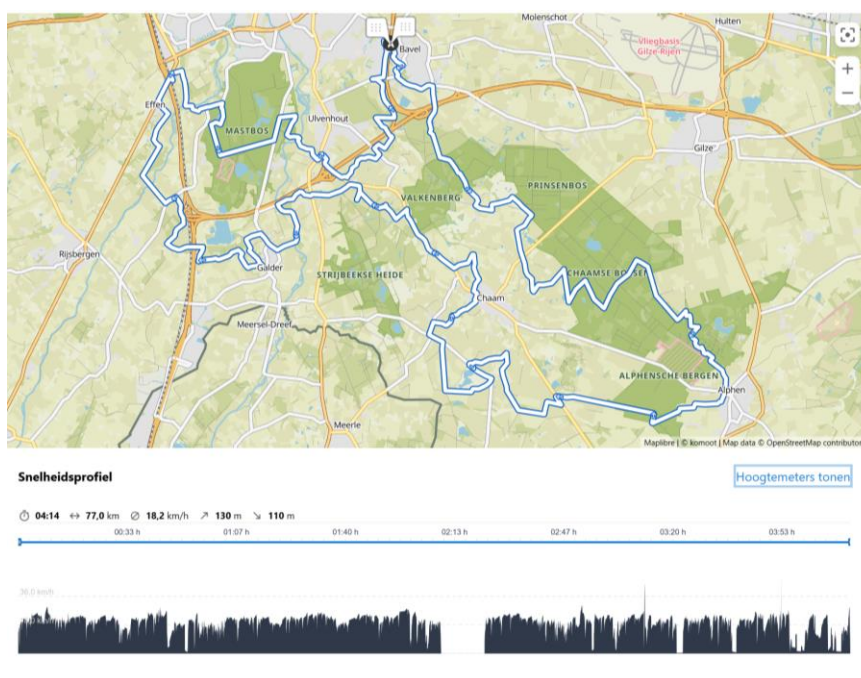
voelden als lood, mijn knieën sputterden tegen en alle kracht leek uit mijn benen gevloeid te zijn. Daarnaast is mentaal ook wel een deukje te vinden, zeker omdat dit ook niet het aller indrukwekkendste gedeelte van de tocht is. Ja mooie bossen en het hert sprongen er wel een beetje uit, maar toch het hoofd stond er niet meer na.

Dan kwam ook het uitdagendste gedeelte nog op het eind. Vrijwilligers stonden al aan de weg op aan te geven waar we het smalle pad in moesten. Een MTB-paadje vol met bandzuigende modder, slippend en wel kon ik het begin nog trekken, maar als zelfs jonge gasten op de MTB eraf moeten, is voor mij zeker de maat vol. Even later leek het weer te kunnen, maar een sliding tegen een hek dat tegen doornen struiken aan stond zorgde ervoor dat ik abrupt tot stilstand kwam. Mijn rechterhand vol met splinters, maar verder ongedeerd even staan bijkomen en nog wat MTB-ers met woeste blik en stampende pedaalslagen aan me voorbij zien trekken (kon net) en dan de laatste 20 m maar uitgelopen.

Daarmee was de pret nog niet voorbij, het ypelaar talud, een veldtochtpaadje dwars over het schuine talud, met dalen en klimmen over een glibberig strookje is niet prettig. Zeker niet in mijn conditie, geen concentratie meer, geen balans meer in het lijf, dus te gevaarlijk om door te gaan. Op $\frac{3}{4}$ van dit talus was een trap naar beneden, alwaar de route weer de andere kant op ging, dus niet gearzeld en de benenwagen naar beneden genomen. De laatste kilometer naar de molen was uitbollen en daar werden we ontvangen met een 'dampende' oliebol, heerlijk!

Dan nog de fiets afspuiten. Een lange rij natuurlijk, maar ook even me geïrriteerd en met mij ook anderen, aan een gezette man op leeftijd (jonger dan ik, dat wel) die zijn E-MTB grondig, en zelfs 2x van boven tot onder detaillistisch afspoot, geen enkel zichtbaar besef dat hij anderen liet wachten. Maar zijn E-MTB weer als nieuw, zo klaar om in de etalage terug te zetten. Goed, fiets schoon en geen zin meer om na te blijven, ook geen tijd, want we hadden nog een evenement vandaag, Planet Earth III in de Ziggo Dome Amsterdam.

Alvorens te vertrekken nog een oliebol kunnen versnaperen en mijn belofte nagekomen om de organisator mijn beleving te vertellen, zeker over het laatste gedeelte!

Weer een doorleefd en beladen weekend in prachtige omgevingen mogen meemaken!

